

искрометны; виждаше са че гледа други предмети не-
жели тѣзи които бѣхж предъ него; лицето му бѣше рас-
палено; той цѣлъ бѣ смутенъ и восторженъ; космытъ
му бѣхж настръхнѣлы, отъ устата му излѣзваше пѣна,
рѣцѣтъ му протегнѣты и вѣѣпены. Крѣсливыйтъ му
гласъ бѣ посуравъ отъ сѣкъый гласъ человѣческій. Той
са задаваше, и неможаше да удържи въ себеси божес-
твенныя духъ който го вълнуваше.

„О блаженный Идоменей! извика той изъ ново, що
гледамъ! каквы отстранены бѣдствія! каквъ сладос-
тень вѣтрепенъ миръ! Но навѣнъ каквы сраженія!
каквы побѣды! О Телѣмахѣ! твоитѣ подвигы ще надми-
нѣтъ бащинитѣ ти; гордыйтъ твой непріятель стене подъ
ножа ти; Мѣднытъ врата, непристѣпнытъ стѣны падатъ
предъ краката ти. О велика богине, колко баща му
О младый момъко, ты ще видишь найподирь“ На
тѣзи думы рѣчѣта са прекъсва въ устата му; и той стои
противу волята си мълчеливъ и пѣленъ съ вѣсторгъ.

Сичкыйтъ народъ замръзнѣ отъ страхъ; Идоменей
растреперанъ не смѣе да го помоли за да свѣрши пред-
вѣщаніето, а Телѣмахъ очуденъ едва разумѣва което
слуша, едва може да повѣрва великытъ тѣзи прѣдека-
занія. Само Менторъ не са смути отъ този божественъ
духъ. „Вый чухте, рече той, на Идоменея, волята на
боговетѣ; противъ който бы народъ да объевите война,
побѣдата ще бѣде отъ ваша страна, и вый сте длѣжны на
момъка, сына на пріятеля ви, за благополучныя исходъ
на оржжіята ви. Не му завиждайте за туй, но восполь-
зуйте са отъ туй което боговетѣ ви даватъ чрезъ него.“

Идоменей като не бѣ са еще свѣстилъ отъ смайва-
нето си, напраздно търеще думы, езикътъ му бѣше
неподвиженъ. Телѣмахъ поготовъ отъ него, рече на Мен-
тора: „Толкози предвѣщавана слава не ма никакъ вѣс-
хищава; но какво значѣтъ тѣзи послѣдни думы, Ты ще
видишь? да ли баща си или само Итака? Увы,
защото той не доисказа думытъ си; тѣй той ма остави
въ поголѣмо сумнѣніе отъ понапредъ. О Одисее! о мой
татко, ты ли си, ты, когото азъ ще видѣж. Жестокий
предсказателю! пріятно ти е да си играешъ съ единъ
злополученъ; Еще една дума и азъ былъ быхъ напъл-
но благополученъ.“